

BOGDAN MIHAI DASCĂLU

Fiul nisipurilor

Roman

Colecția: Biblioteca Contemporanul • Roman
Coperta și colaj: Florin Afloarei

Lector: Dan Alexandru Mihăilă
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu

Editura Contemporanul
OP-22, CP-113, Sector 1, București,
Cod 014780, România
Tel/Fax: 4021-2125692; 4021-3106618
E-mail: office@contemporanul.ro
www.contemporanul.ro

Anul apariției: 2012 Ediție

Digitală PDF

ISBN 978-606-92683-6-0

Copyright © 2012 Contemporanul

Bogdan Mihai Dascălu, prozator, poet, critic și istoric literar. A publicat: *Minunata viață de câine a lui Adam*, proză scurtă; *Iarna îngerilor*; *Un tort pentru un mort*, volum colectiv, premiat la concursul național de dramaturgie „Mihai Eminescu”; *Lovitura de teatru*; *Păcală*; *Era măritată și se plictisea*, roman; *Sânge albastru*, proză scurtă; *Opus nr. 1 pentru hârtie și creion*, Premiul Asociației Scriitorilor din Timișoara; *Der Duft der Stadt*, München.

Traduceri: Joseph Roth, *Tarabas*, 2000; Rainer Maria Rilke, *Jurnale de tinerețe*, *Jurnal*, *Însemnările lui Malte Laurids Brigge*.

Critică: *Held und Welt in Herta Müllers Erzählungen*, Editura Dr. Kovač, Hamburg, 2004.

I.

Un copil se joacă în mâl.

II.

1.

Soarele, e vorba de un soare de primăvară devreme, care, deși și-a pierdut din forță, reușește totuși să mai destelenească ulițele, cade, prăvălindu-se pieziș, asupra unor acoperișuri roșii. Casele, soldați inofensivi, stau aliniate, prezentându-se fără de paradă celor ce pășesc încolonați printre ele. Clădirile, cele mai multe, sunt mărunte, încovoiate sub bârnele ce ies de sub acoperișuri, despuiate pe alocuri de mortar; altele, al căror chirpici e ros de vremuri, par să se teamă de privirile celor care, însă, nu le privesc. Pomi nu sunt în fața caselor. Se prea poate ca îndărătul lor să se întindă lungi livezi, ce nu se lasă bănuite. Din când în când, apare în geam câte un pisoi și, devenit brusc curios, își mărește retina, ca și cum ar vrea să înghită în străfundul acesteia tot ce se petrece acolo, afară.

Și soarele se pogoară asupra satului, unde până mai ieri plouase. Și liniștea cade perpendicular, împreună cu razele indecise, și totul tace, și în tăcerea surdă se pierde orice sunet.

2.

Un sunet. Un zgomot ce aduce a dăngănit trece prin aerul proaspăt al dimineții încă netrecute și vrea să ducă ceva mai departe. Însă pereții nu au urechi. Ei stau uneori drepți, de cele mai multe ori însă sprijiniți de câte o prop-tă, ce susține întreaga casă. Un lemn lung și gros, care împiedică timpul să-și facă rostul.

Altundeva, aiurea, pe o stradă, atât de îndepărtată cât poate fi una de cealaltă într-un sat, e o biserică. E galbenă, ca orice biserică, și e mică și gheboasă, cu o turlă ce pare să strice inexistente proporții. Chiar dacă e înaltă, nu o poți vedea decât din apropiere, căci străzile o înconjoară cu atâta gingășie, ba parcă vrând să o evite, ba parcă dorind să-i vină în întâmpinare, încât te îndepărtează de ea, izolându-te printre ai tăi, printre cei care nu-ți pot oferi mântuirea. O curte neîncăpătoare și, mai ales, un zid de cărămidă o încercuiesc, ținând-o captivă, obligând-o să-ți împărtășească soarta. Căci nici ea nu își este suficientă, cum nici tu nu-ți ești. E o biserică la fel ca oricare alta, una în mijlocul unui sat ca oricare altul, locuit de oameni ca oricare alții. Și totuși, lasă impresia că ar fi mai ascunsă decât altele, deși se află în același mijloc în care se găsesc și altele. Doar clopotul, sau

poate nici măcar el, mai amintește că, totuși, drumuri există, un clopot cu mult prea puternic față de ziduri, dar glasul e una, înfățișarea e alta, și nici străzile nu te ajută.

E sâmbătă, și-i dimineață, și clopotele bat zgomotos.

3.

Zgomotul ăsta surd, uneori grav, ce pare să nu mai contenească, trece prin frunze și merge mai departe, până ce se lovește de ziduri, care, în teama lor de năruire, dau să îi facă loc, și merge astfel mai departe, pătrunzând, valuri-valuri, în încăperi, pentru ca neștiutorii să tresară la auzu-i și să-l primească, în cele din urmă, în inimi. Dar nimeni nu-l vrea, căci e aducător de nenoroc, și-l împing afară, cu furie, din suflete și-l dau, vibrând, mai departe, înghesuindu-l pe geamuri ori pe uși, dar el, insensibil, nu dă semne că ar ști ce se petrece cu sine, căci își este de la început egal, și frica lor nu e frica lui, ea e a celor ce-l știu, fiindcă el nu are nici memorie, nici conștiință de sine, el este doar pentru că este așa cum suntem și noi, fără să o știm. E-mpins în stradă, dar nu o umple, el merge mai departe și lasă ecoul, tovarășul lui statornic, să-și ducă menirea la bun sfârșit. Și lasă în urmă-i știutori cu priviri temătoare, cu mâini tremurânde, ce se uită, zadarnic, după el. Pentru că el nu mai e, la fel cum nici cel pe care l-a vestit nu mai e, sunt doar vagi amintiri, senzații ale unei memorii ce ne joacă atâtea feste. Frica de a-l fi pierdut poate fi o simplă impresie, însă, ca orice impresie, ea nu este decât o

altă față a unei realități care, oricum, nu este a celorlalți, ci numai a ta, care începe și se termină cu prima și cu ultima ta suflare, el îți lasă, așadar, frica de a nu-l mai avea, care nici nu ar fi într-atât de teribilă, dacă nu ai ști că îți este dată pentru totdeauna. Și stai cu ochii pironiți pe stradă, unde știi că alții tocmai îl aud, și vrei să fii în locul lor, cum și alții au vrut să fie într-al tău, și nimic din toate astea nu se poate întâmpla. Și nici nu vezi cum pisoiful sare dintre geamuri, neauzit, și, după ce îți dă târcoale, își freacă, ușor aplecat spre stânga, capul de picioarele tale. Nu îl vezi și nici nu-l auzi fiindcă el este, iar tu cauți să reînvii ceea ce nu mai e. Vrei să aduci laolaltă cele risipite, să le repui în tine, tocmai în locul de unde le-ai izgonit. Pentru că realizezi că locul gol te apasă mai mult decât existența.

Și zgomotul trece, nestingherit, mai departe prin fiecare, prin case și goluri și, într-un târziu, se oprește la marginea satului, acolo unde fusese trimis fără ca cineva să o fi știut, acolo, în atât de apropiata depărtare, printre crucile strâambe ce-l agață, trăgându-l în jos.